

Jacques Koch

Hoop

Gebaseerd op een onwaar verhaal

DE GEUS

VOOR BOUKJE, DIE MAAR DOORGING

© Jacques Koch, 2015
Omslagontwerp en -illustratie © Moker Ontwerp
ISBN 978 90 445 3520 4
NUR 301

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van De Geus BV, Postbus 1878, 4801 BW Breda, Nederland. Telefoon: 076 522 8151.
Internet: www.degeus.nl.

Meer weten over onze boeken en auteurs? Meld u dan aan voor onze nieuwsbrief via www.degeus.nl of volg ons via social media:

De_Geus

DeGeusBreda

In het voorjaar van 1999 verliet de licht obese Joseph R. Taplinger zijn huurappartement op de hoek van Sixth Avenue en 44th Street, Midtown, New York, voor een missie die misschien stoutmoedig was, maar toch vooral krankzinnig. Om zijn hals droeg hij de fotocamera van zijn vrouw, een eenvoudige Voigtländer Vitoret in bruinlederen paraattas. Katerina was zestien maanden geleden overleden aan een leverziekte die haar geel had gekleurd als de overrijpe kriekpruimen onder de fruitbromen in haar Moravische geboortedorp. Haar dochter Barbara drong er bij haar vader steeds hardnekkiger op aan dat hij zich weer onder de mensen ging begeven. Ze dacht aan deelname aan een *aging with attitude*-programma in de sportzaal van het lokale Seniors Community Centre (stoelyoga, kegelen, bridgen) of aan, veel minder inspannend, de krant lezen in een van de comfortabele fauteuils in de '315', de grote leeszaal van de Public Library – beide op een onbeduidende loopafstand. Geen moment had ze voorzien dat haar 67-jarige vader de straat op zou gaan om alle brandkranen in de vijf boroughs van zijn geboortestad te fotograferen.

‘Hoeveel zijn dat er in hemelnaam?’

‘Wat denk je?’

‘Ik denk dat je gek bent geworden.’

‘Honderdduizend. Iets meer.’

‘Je bént gek geworden.’

Taplinger startte zijn project als een reiziger met gevoel voor avontuur. Niet pal voor zijn deur – met een foto van de gietijzeren O’Brien, de meest voorkomende brandkraan van fabrikant A.P. Smith, vernoemd naar zijn uitvinder Dennis F. O’Brien – maar met een zoektocht naar minder alledaagse modellen. In

de maanden die volgden fotografeerde hij de Mueller en Clowkranen in Fort Wadsworth, de rood-witte R.D. Woodkranen bij Hell Gate Bridge, de handgenummerde Kennedykranen op Ward's Island en de kranen van MJ Drummond & Co op het terrein van Columbia University, waar hij in een joggende studente zijn mooie jonge vrouw meende te herkennen en onbedaarlijk moest huilen.

Hij schoot een serie portretten van de unieke America Darling Valvekranen bij de ingang van de Lincoln Tunnel en maakte een reeks foto's van kranen die nooit zijn aangesloten op het waterleidingnet en die bijgevolg net zo nutteloos zijn als de vierde schoorsteen op de Titanic. Toen zijn handen begonnen te beven (een eerste signaal van parkinson), kreeg hij van zijn buurman diens camera in bruikleen, een Hasselblad waarvan de vierkante body stevig bevestigd was op een houten statief met balhoofd. Vanaf deze driepoot vereeuwigde hij de Hotchkiss Fieldkranen in Manhattan (waar de kranen 'Johnny Pump' werden genoemd) en nadien honderden, misschien wel duizenden Dresser 500 Stylekranen van de voormalige McNab & Harlin Company uit Alabama.

Drie jaar later had Taplinger een klein kapitaal uitgegeven aan old stock-rolfilm en ontwikkelkosten, lag zijn lichaamsgewicht voor het eerst in een halve eeuw onder de tweehonderd pond en bestonden zijn dagen uit het vastleggen van de alom aanwezige O'Briens, het insmeren van zijn opgezwollen voeten met druivenpitolie en het uitstippelen van zijn wandelroute langs de kaarsrechte lijnen van het tabellarische, New Yorkse stratenplan. Tegen die tijd was zijn dwangmatige inspanning opgemerkt door een medewerkster van *The New York Digest*, het weekblad waarvan de redactie huisde in een eenvoudig kantoorgebouw vlak achter zijn appartement. Een journalist liep een paar dagen met hem mee, luisterde naar zijn verhalen en interviewde ook

zijn dochter Barbara, die hem nog steeds voor gek verklaarde. In november 2002 verscheen in het magazine *The Johnny Pump Man*, een geïllustreerd artikel van acht pagina's over de obsessie (zelf zou hij dat woord niet hebben gebruikt) van Joseph R. Taplinger én de geschiedenis van de brandkranen in New York, doorregen met een uitputtend aantal nutteloze feiten waarvan er eentje (de eerste kraan was van hout en werd in 1807 geïnstalleerd op de hoek van William Street en Liberty Street) door negen brievenverzenders werd gecorrigeerd (1808).

Kort na de publicatie kocht Warner Brothers de filmrechten op *The Johnny Pump Man*. De chieft executive van de filmdivisie, de zwaarmoedige Henri Greenbaum, noemde het artikel in een interne brief 'een tamelijk monotone historie waarin misschien een bruikbaar verhaal schuilt' en hij voegde daar hoopvol aan toe: 'Al zit er maar één fragment in, één scène die voortleeft, één zin desnoods die herhaald wordt bij geboortes, bruiloften en begrafenissen ...'

Het zou een klassieke miskoop blijken, een hoofdpijndossier, waarop ook een van de beste scriptdoctors van Hollywood zijn tanden stukbeet.

Toen Joseph R. Taplinger in oktober 2005 tijdens het fotograferen van een zeldzame Mellertkraan uit 1890 onwel werd en stierf onder de handen van de ambulancebroeders, was er nog steeds geen bruikbaar script. Wel was er de mare dat wanhopige scenarioschrijvers vanaf die tijd de noodkreet *OMG, it's a Johnny Pump!* gebruikten – een verwijzing naar een waargebeurde geschiedenis waarin het vruchteloos zoeken is naar het verhaal.

* * *

In januari 2006, een maand nadat Barbara Taplinger de laatste dozen met afdrukken had achtergelaten bij Joe's Waste Paper, bracht Richard Jippes, een Nederlandse handelaar in afslankpreparaten en eigenaar van het nachtelijk verkoopkanaal RankTV, een werkbezoek aan New York. 's Avonds streek hij neer in een bioscoop in de East Village en zag twee filmklassiekers. De volgende dag raakte hij verzeild in een opstootje en viel met zijn hoofd op een beschilderde brandkraan, een in 1902 gepatenteerde O'Brien.

In de platgetrapte sneeuw, groezelig als de handel die hij dreef, verloor hij heel even het bewustzijn.

Minder dan een half jaar later was hij álles kwijt, een clown zonder circus die heel precies kon vertellen wat er was gebeurd, maar geen idee had wat hem was overkomen.

Oudejaarsavond bij Inez. Ze serveerde een ingewikkeld groen-menu. Het was lekker, maar het voelde als een goochelshow waarin haar nieuwe geliefde applaudiseerde voor elk kunstje dat op tafel werd gezet. Behaagzieke woordjes spinden over het papieren damast.

‘Die gele biet’, verzuchtte Judik.

‘Kippevel, hè, zei Inez met een ongewoon gelukzalige glimlach.

Richard vroeg hoe ze elkaar hadden ontmoet.

‘Judik is dierenarts’, zei Inez. ‘Ze heeft Borstel een spuitje gegeven. Het klikte meteen.’

Hij verkneukelde zich boven zijn gerookte linzen. Mensen nemen een nieuwe hond nadat ze hun oude hebben laten inslapen. Inez niet. Inez nam de dierenarts.

‘En jullie?’ vroeg Judik.

Ze had mooie grote ogen onder een ultra-efficiënt pagekopje, het was dat stoere waar Inez voor viel. Judik leek op de jonge Janine Turner zoals alle vriendinnen van Inez op de jonge Janine Turner leken. Ze verzamelde Janine Turners alsof het porseleinen poppetjes van de Franklin Mint waren. Ze kwamen en ze gingen en hij vond ze allemaal ontzettend aantrekkelijk.

Hij zei: ‘Ik heb Ellen ooit op haar werk ontmoet.’

‘Op straat, toch?’ zei Inez.

Ellen wipte een onwillig bosuitje terug op haar bord en zei: ‘Ik was op bezoek bij zijn benedenbuurman en toen ik daar wegging, kwam Richard aanrijden.’

‘En je lachte’, zei hij.

‘En of ik lachte.’

‘De zon scheen en je droeg een regenjas en ...’

Hij hief zijn glas en toostte op het nieuwe jaar.

Ellen protesteerde: 'Het is pas elf uur.'

'Op ons laatste uur dan,' zei Richard.

'Op ons laatste uur,' zei Judik en ze giechelde alsof het een geweldige grap was.

Om half twaalf zette Inez Portugese schapenkaas, cabrales en gekonfijte vruchten op tafel.

'Die vijgen,' verzuchtte Judik.

Zelf beweerde Inez dat ze helemaal vol zat. Als een aanstaande moeder draaide ze met haar handen rondjes over haar buik. Ellen vertelde dat ze in februari een paar dagen wilde ontslakken, een kuuroord op de Heuvelrug waarover ze veel goeds had gehoord. Misschien had Inez tijd en zin?

'Hè, hou op,' zei Richard.

'De vierhandsmassage schijnt een echt feestje te zijn.'

'Ellen, alsjeblieft. Ontslakken. Wees eens niet zo ... zo ...'

'Zo wat?'

'Zo naïef. Je bent geen kolenkacheltje met een asrooster. Wat denk je nou?'

'Ik denk niets.'

'Vraag maar aan Judik. Die is arts, die weet zulke dingen, die zal je vertellen dat ...'

Maar Inez sneed hem de pas af. 'En als Ellen zich er nou goed bij voelt?'

Ellen knikte.

'Ja, als ik me er nou goed bij voel?'

'Dat is niet meer dan een veronderstelling.'

'En sinds wanneer weet meneer wat ik VER-ON-DER-STEL?'

'Na al die jaren mag je toch veronderstellen dat we van elkaar weten wat we veronderstellen?'

Het blauw van haar pupillen werd een beetje grijs.

‘Nee, jij geeft de mensen een goed gevoel, met die pillen van je.’

‘Dus je zegt dat ik gelijk heb?’

‘Godver’, fluisterde ze. ‘O, Richard, godver.’

Hij aarzelde. Ooit, of nooit, zou hij ervoor uitkomen dat haar verongelijkheid, haar woede die zo mooi kon aanzwellen, hem net zo goed, en misschien wel meer, opwond als de rechtopstaande haartjes bij haar oren.

‘Doe wat je niet laten kunt’, zei hij, ‘en ga lekker ontslakken. Dat we nieren hebben om de boel op te schonen ... Ach wat.’

‘En een lever’, klonk het plotseling. ‘En een lever.’

Het was Judik, die deed alsof ze een kind met een mank hondje kalmeerde.

Ellen sneed de azeitao aan en maakte een diepe, lange kras in het kaasplankje.

Kort voor middernacht stonden Richard en Ellen en Inez en Judik met een ontkurkte fles Zuid-Afrikaanse vonkelwijn en *glow in the dark*-brilletjes op straat voor Inez’ huis. Het stormde. De burens staken een lawinepijl af die uit koers werd geblazen en met een doffe dreun explodeerde boven de flat met de onafzienbare rijen schotelantennes.

‘Het spijt me, Ellen’, zei Richard. ‘Ik was niet aardig.’

‘Hm.’

‘Je was van slag, hè?’

Ze keek naar hem, door de nullen van het 2006-montuur in kobaltblauwe glitterkleur.

‘Je moet de ellende op je werk niet op mij projecteren’, zei Ellen.

‘Doe ik dat?’

Hij was even stil, haalde zijn schouders op en precies op dat moment barstte het vuurwerk los.

‘Gelukkig nieuwjaar’, zei Ellen. ‘Met veel nieuwe uitdagingen,’ voegde ze eraan toe.

Was het een wens of een verzuchting?

Bedremmeld legde hij zijn armen om haar heen. ‘Gelukkig nieuwjaar, Ellen.’

Vanuit een ooghoek zag Richard hoe ook Inez en Judik elkaar omhelsden, hartstochtelijk en met een zilverwitte rook op de achtergrond waarin zij langzaam leken op te lossen.